

Arrest

nr. 98 756 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DEWAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Luidens zijn verklaringen heeft verzoeker problemen gehad met de Taliban in de Swat-vallei, alwaar hij in de toeristische sector werkte. Verzoeker zou tengevolge van deze problemen uitgeweken zijn naar Peshawar, Karachi en zijn geboortestad Mardan, doch zou zijn land van herkomst uiteindelijk verlaten

hebben omdat in deze steden de algemene veiligheidssituatie problematisch zou zijn en hij er moeilijkheden ondervond om aan werk te raken.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de actieradius van de groeperingen die verzoeker beweerdelijk vreest zich beperkt tot bepaalde grensregio's met Afghanistan. Dientengevolge kan vastgesteld worden dat verzoeker over een intern beschermingsalternatief beschikt in een andere streek van zijn land van herkomst. Luidens dezelfde objectieve informatie loopt de veiligheidssituatie in de andere provincies van Pakistan niet op tot een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De moeilijkheden die verzoeker aanhaalt om werk te vinden ten slotte betreft een socio-economische overweging die als dusdanig geen uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele stavingsstukken met vertaling, namelijk twee dreigbrieven van de islamistische militie Lashkar Islam die verzoeker oproepen zijn werk neer te leggen in een hotel in Swat en hun militie te vervoegen, alsook een brief van de lokale overheid van Mardan die zijn problemen in Swat bevestigt. Daargelaten de authenticiteit van deze stukken, bevatten deze geen elementen die afbreuk vermogen te doen aan het voorgaande.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, heeft verzoeker met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij slachtoffer is geworden van terreurdaden en dat zij bewijzen heeft ingediend waaruit blijkt dat zij met de dood werd bedreigd. Met dit betoog betwist, noch weerlegt verzoekende partij de in de beschikking gestelde grond tot verwerping, namelijk dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de actieradius van de groeperingen die verzoekende partij beweerdelijk vreest zich beperkt tot bepaalde grensregio's met Afghanistan en dat dientengevolge kan vastgesteld worden dat verzoekende partij over een intern beschermingsalternatief beschikt in een andere streek van haar land van herkomst. Luidens dezelfde objectieve informatie loopt de veiligheidssituatie in de andere provincies van Pakistan niet op tot een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De moeilijkheden die verzoeker aanhaalt om werk te vinden ten slotte betreft een socio-economische overweging die als dusdanig geen uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Ook met de stukken die verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas en vluchtmotieven toevoegt aan het verzoekschrift, toont zij niet aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de actieradius van de groeperingen die zij vreest zich beperkt tot bepaalde grensregio's met Afghanistan waardoor zij beschikt over een intern beschermingsalternatief, niet correct is of dat uit de informatie de verkeerde conclusie is getrokken. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet ontkracht of weerlegt.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS